

komité, hvars sammanträde räckt öfver en dag — anser jag enda utvägen vara den, att bevillningsberedningarna komma att bestå af flere ledamöter; härigenom skulle beredningens förslag, hvilka väl böra anses utgöra grunden för taxeringarna, tvifvelsutan blifva mera tillförlitliga.

Och får jag på grund häraf, samt enär af en dylik föreskrift staten icke skulle betungas med någon utgift, vördsamt anhålla

det Riksdagen ville besluta den ändring uti 31 § gällande Bevillningsstadga, att på landet inom hvarje beredningsdistrikt skola väljas minst fem ledamöter, eller, om behofvet sådant kräfver, högst nio, att uti Bevillningsberedningens arbeten deltaga.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1880.

Olof Perman.

N:o 55.

*Af Herr **Folke Andersson:** Angående underdånig skrifvelse om utarbetande och framläggande för nästa Riksdag af förslag till stadgande, huruvida och på hvad vilkor staten för dess jordegendom må, utan afstående af mark, deltaga i kostnaderna för jordförbättringar genom vattenafledning.*

Enligt 1824 så väl som 1879 årens förordningar angående vattenafledningsföretag skall den, som icke i företaget deltagit, för den jordförbättring han erhåller afstå mark som ersättning för kostnaderna. Sådant afstående af mark torde högst sällan förekomma af enskilde jordegare, som nogsammt förmå inse den skada de för all framtid härigenom förorsaka den egendom de innehafva. Deremot finnes icke något fullt betryggande sätt att skydda Kongl. Maj:t och Kronan för en sådan förlust. Och jag skall belysa förhållandet genom exempel ifrån ett större nu pågående företag. Genom sänkning af sjöarne Hjelmaren och Qvismaren blifver cirka trettiotusen tunnland bördig, men vattendränkt mark odelbar och fruktbarande; af dessa tillhöra icke mindre än nära tvåtusen tunnland militie, civila och

ecklesiastika hemman, för hvilka staten icke ingått i bolaget och måste, enligt här åberopade förordningar, afstå mark för sina jordförbättringar, och huru detta kommer att ställa sig, tillåter jag mig ytterligare anföra ett exempel. Sergeantbostället vid Öster-Nerikes sqvadron, ett mantal Egeby, har enligt uppgift 123 tunnland sank och af sjösänkningen beroende mark, och enligt landmätarens och gode mäns redan verkställda gradering skall nämnde boställe för den tillökning i värde, dess öfriga jord genom företaget vunnit, afstå 72 tunnland och har således en behållning af 51 tunnland. Och om man tillämpar samma beräkningsgrund på det hela, så finner man att Kongl. Maj:t och Kronan skulle få afstå närmare två tredjedelar af sin af nämnda sjösänkning beroende mark, och derigenom beredas dessa egendomar många och stora obehag, ty genom sådana inkräktingar och afsöndringar sjunker utan tvifvel värdet äfven å den mark som återstår, hvilket erfarenheten noggsamt lär. Och dessutom torde egofigurerna blifva oformiga, och ett tidsenligt landbruk derigenom mycket försvåras. Och som staten har ansett företaget nyttigt och förmånligt och i följd deraf bisprungit det med låneunderstöd — att då sjelf för sin andel icke deltaga i företaget synes mig vara en motsägelse.

På grund af det nu anförda tager jag mig friheten föreslå,
att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla att
Kongl. Maj:t ville låta utreda och till nästinstundande Riksdag
inkomma med förslag, huruvida och på hvad vilkor staten för
dess egendom må deltaga i kostnaderna för jordförbättringar
genom vattenafledning, utan att derför afstå mark.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 24 Januari 1880.

Folke Andersson,
från Örebro län.

Häruti instämmer:

Per Nilsson
i Råby.